

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

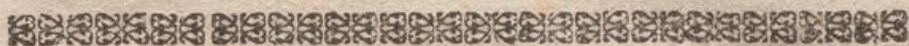
Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Doctrina 1. Desumpta ex cap. 17. 18. & 19. lib. 2. Regum, in quibus describitur Achitophelis spretum consilium, ejus cura de disponenda domo sua, & secuta mors. Absolonis interitus Davidi Luctus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

non tantum probra sed & lapides contra illum iactante : ob oculos mentis tibi pone Christum à Scribis & Phariseis, quos frequenter Hypocritas vocavit, instar Davidis fugitivum, & mellenis opprobriis affectum. Proin laudabili zelò cum Abisai in te exandescere ; asserens cum illo : *quare maledicit canis moriturus Domino meo Regi, toties peccandò in ipsum, vadam, & gladiò mortificationis amputabo caput ejus V. 9. & 10. cit. capitis 16.*

FASCICULUS XLI.

Doctrinarum Moralium & Asceticarum.

Doctrina I.

Desumpta ex cap. 17. 18. & 19. lib. 2. Regum, in quibus describitur Achitophelis spreum consilium, ejus cura de disponenda domo sua, & secuta mors. Absolonis interitus Davidi Luctus.

N. 275. Considera I.

QUAM multos sit reperire etiam inter Christianos, qui Achitophalem imitentur : circa finem vitæ suæ cum eo tantum solliciti de disponenda domo sua, animam verò veluti rem nihili ducendam ex uncino suspendentes, dum de ejus æterna salute parum cogitant ; cum tamen toties audierint verba Christi Matth. 16. dicentis : *quid enim prodest homini, si mundum universum lucretur, anima verò sue detrimentum patiatur? aut quam dabit homo commutationem pro anima sua?* Propheta regius ad ultima vitæ per insidias hostis sui deductus exclamat Psal. 114. *circumdederunt me dolores mortis.* At quæso : quid has inter angustias primum à Deo adjutore petit? an Angelum fortem, qui hostem profliget? an fideles amicos, qui desolatum consolentur, aut mortui hæredibus succurrant? neutrum ex his efflagitans, solummodò precatur : *O Domine! libera animam meam.* Quare etiam Psal. 118. canit : *anima mea in manibus meis semper.* In quæ verba S. Bernardus Serm. 3. de vigil. Nativit. Dom. ait. *Sicut quod in manibus tenemus, non facile obliviscimur, sic nunquam obli-*
visea-

viscamur negotium animarum nostrarum, & illa cura vigeat principaliter in cordibus nostris. Scis Christiane Lector, tanti esse animæ tuæ salutem, ut ipsius gratiâ Deus induerit hominem, horrendis sacrum corpus obijciens tormentis. Scis: ex salute animæ tuæ dependere felicitatem æternam, hæc verò perditâ poenas æternas. Scis: omnia tibi à Deo duplici in numero esse data; adeò, ut videas duplici oculo, audias duplici aure, palpes duplici manu, ambules duplici pede, ut sic unò, ex talibus membris perditò, alterum adhuc supersit, quod absentis defectum suppleat; unicam autem largitus tibi sit animam, quæ semel perditâ perdidideris omnia. Quid quæso daret miserimus *Architophel* cum innumeris in Inferno detentis pro unico temporis momentò, in salutem animæ applicandò? ah! quàm calidâ lacrymâ deflet deflebitque æternò gemitu tempus illud, quod nimia corporis sui curâ maleficus, sibi que ipsi pessimè consulens consumpsit. Sed neque hujus miserimò statu perterritus respiscis Christiane Lector, qui totus occuparis in negotiis, quæ corpus concernunt, sat temporis habens pro acquirendis divitiis, pro frequentandis conviviiis, pro visitandis amicis, pro instituendis lusibus; pro procuranda autem animæ tuæ salute vix unam reperis horulam. S. *Christostomus* homil. de anim. refert: Philosophum existisse, qui præpotentis cujusdam viri domum, aurò ubique fulgentem, taperibus pretiosissimis exornatam ingressus, cum vidisset, ipsum quoque pavementum stragulis magnò pretiò exornatis contextum, in faciem Domini expuerit: de qua inurbanitate reprehensus, ocius se excusaverit: dicens: se nusquam in hac tam elegantur exornata domò reperisse locum viliores ipsius Domini facie. Ex qua historia (ficta, an vera sit? planè nescio) pulcherrimum morale desumit aureus iste Doctor, eos homines condemnans, qui nulli alteri rei tantam adhibent operam & studium, quam ut bona sibi acquirant, ad delitiosè tractandum corpus, dum interea pretiosissimam, sibi à Deo inditam animam prorsus negligunt. Vide, inquit, quàm sit ridiculus, qui exteriora nimis sollicitè exornat, & apud omnes, qui mentis compotes sunt, est contemptibilis; & meritò sanè: nam cum parietes quidem & solum, alia que omnia accuratè exornes, animam verò velut pannis obsitam, squalentem, jejunantem, plenam vulneribus, ab innumerabilibus canibus laceratam negligas, quondam supplicium non sustinebis? primum opus, quò Christus divini brachii monstravit potentiam, Marco & Lucâ testibus existere dæmones ex obsessis

B b b

corp-

corporibus eiectione, dein secuta sunt alia miracula, in curandis corporibus ab illo exercita. Causam hujus observat citatus Doctor Homil. 12. in cap. 8. Matth. aliam non fuisse, quam ut ostendat, curandæ animæ ante omnia alia negotia insistendum; cui tamen pro dolor! è diametro repugnamus, utpote qui quævis alia negotia præmittimus nullâ habitâ ratione salvandæ animæ. Si vel unus digitus laboret, non dicam integra manus vel pes, non dicam caput vel pectus, varia si non omnia seponuntur negotia, & unico huic, membro videlicet tam parvo ocius sanando intendatur, animæ verò per peccatum mortale penitus mortuæ, ad vitam gratiæ per pœnitentiam revocandæ alia etfi levissima præponuntur negotia. Non una olim Roma, sed totus etiamnum Orbis ridet Heliogabali stupendam illam stultitiam, quam Romanæ de illo referunt Historiæ, fuisse nimirum tam vesanis amoribus addictum suo equo, ut eundem in mensa sua convivam admiserit, ex vasis etiam aureis & argenteis reficiendum. Quin imò tam amentis amoris signò nondum saturum, etiam in collegam regendi Regni adoptasse. Stultiores adhuc Heliogabalo sunt Christiani illi, qui tanto carnis corporisque amore fascinantur, ut omnes eò curas convertant, quâ ratione illud honorent, illud foveant, conservent; interea nobilissimi spiritûs vivunt penitus obliti. Dicam eos etiam illis Æthiopibus simillimos, qui canem sibi in Regem acceperant Plutarchò teste, vestitum purpurâ & delicatissimis pastum cibis.

N.276. *Considera 2.* Tantam esse Benignitatem Clementiamque Dei erga gravissimos peccatores, quantam erga rebellem filium exercuit mitissimus David c. 18. v. 5. Eòdem enim tempore, quò homo peccator pœnis tartareis cruciandus ex tenuissimo vitæ suæ filò suspensus cum Absolome hæret, Deus cum Davide exclamat: *Servate mihi puerum Absolom.* ut, quantum ex sua est parte, tentet omnia, manum porrigendò adjutricem, quâ exitio eum eripiat, dicens etiam Apocal. 3. *Ego sto ad ostium, & pulso,* cor videlicet peccatoris (ut addit glossa interlinearis) *quod peccatò clausit hostis, hoc pulsat Deus inspirationibus suis.* S. Vincentius Ferrerius mentis suæ peracutum oculum defigens in divinam clementiam, eandem sequenti declarat exemplò Serm. 2. in Dom. 4. post Pentecost. asserens: si aliquis in præsentia Regis occidisset Reginam & filios Regis, & peccasset cum filiabus Regis: deinde veniret ad petendam veniam à Rege, utrùm esset Rex in Mundo, qui

quī parceret tali, & remitteret? credo, quòd non esset nisi Christus: nam si aliquis interfecisset omnes Apostolos, & peccasset cum omnibus mulieribus, & crucifixisset Christum; si post hæc cum dolore cordis veniret ad Christum, & peteret veniam, statim parceret illi; notanter asserit Sanctus iste Orator; *statim parceret*, ut intelligat peccator, ad Christum reversurus, nullum excipi momentum, quò pro obtinenda quantociùs venia ei non pateat aditus. Quis quæso latrone illò & viarum grassatore crudelior, qui totam propè vitam innocentem fundendò sanguinem consumpsit? & tamen eodem momentò, quò auditus est exclamare: *Memento mei, cum veneris in Regnum tuum*, auditur à Christo, *hodie mecum eris in Paradiso*. rectissimè igitur ait S. Ephrem apud Didacum Nissen. Dom. 18. post Pentecost. *Priusquam peccator pertingat ad januam, tu ei aperis. Antequam tibi procidat, tu manum ei præbes. Antequam lacrymas profundat, tuas super illum misericordias effundis. Charitas tua nostre salutis avidissima se ipsa ad nos inclinat. Si proin videt hominem quasi factò ex peccatis fune cum Absolom pendentem, & æternæ traditum ruinæ, lamentatur cum Davide dicens v. 33. Fili mi Absolom! Absolom fili mi! quis mihi det, ut pro te moriar &c.* Sicque videtur dare ansam Dæmonibus (si fas est ita loqui) verba Joab sibi obijciendi cap. 19, v. 6. *Diligis odientes te &c.*

Doctrina 2.

Desumpta ex cap. 20. & 21. lib. 2. Regum, in quibus describitur Amasa cades per insidias à Joab facta, cades quoque Seba, virilis Constantia mulieris Respha, corpora septem Sanlitarum à Gabaonitis occisorum custodiensis &c.

Considera 1. **O**ptimam adulatoris pessimi figuram per Joabum re- N.277.
præsentari, qui Amasam occidit, dum mentum ejus tenuit, quasi osculum ei daturus: *Mentum enim dexterâ tenere, ait Glossa, est quasi ex benignitate blandiri: sed sinistram ad gladium mittit, qui latenter ex malitia percutit. Hinc Ecclesiast, asserit c. 2. in labiis suis indulcat inimicus, & in corde suo insidiatur, ut subvertat te in foveam.* Propheta regius, qui in tenera etiamnum ætate de ferocissimis triumphaverat bestiis, discerpens urfos, superans leones, solis apibus invasus præ formidine exclamat Psal, 117. *Circumdederunt me sicut apes. Quid hoc rei? timeatne minutif.*

B b b 2